

Kjære Utsira menighet!

Tusen takk for et uforglemmelig besøk hos dere. Visitasen varte ikke så lenge, men satte desto dypere spor. Rausheten, gleden og ektheten jeg opplevde gjorde inntrykk og varmet et biskop-hjerte.

«Biskop» kommer av det greske ordet *episkopos*, som betyr å «se på noe, ha tilsyn med det». Biskopen på visitas har som oppgave å *se* menigheten, å bli *kjent* med menigheten, arbeidet som skjer og menneskene som er her.

Det første jeg så da jeg kom til Utsira var den vakre vågen og kirken liggende som et hvitt, lite smykke midt i det grønne gresset med alle tusenfrydene.

Det andre jeg så var en bunadskledd kirkeverge og en sokneprest som smilte fra øre til øre. En varm velkomst som gjorde at jeg allerede ble litt bedre kjent med Utsira menighet.

Visitasmeldingen jeg hadde lest i forkant må være en av de beste som har vært sendt inn til bispedømmekontoret! Den ga et godt og fyldig bilde av en liten menighet som gjør store ting.

Jeg opplever sirabuen som en som møter andre ansikt til ansikt. Både klemmene på kaien, de varme håndtrykkene og de åpne blikkene jeg møtte på resten av visitasen bekrefter for meg at velsignelse går begge veier. «Å gå svanger med Guds rikes framtid» var et uttrykk vi gjentok i løpet av visitasen. Å være til velsignelse for hverandre i det vanlige hverdagslivet – og i det feststemte visitaslivet! gjør at Guds framtid og det evige liv begynner allerede her.

Visitagudstjeneste og kirken

Det var stort å få holde Marimesse i nydelige Utsira kirke, med fulle benkerader, en rørende lang nattverdskø og flinke konfirmanter som medliturger.

30% av kirke-medlemmene på øya var på visitagudstjenesten! Det tilsvarer minst 2000 i oppmøte i bymenighetene...

Kirken er så vakkert satt i stand etter dugnadstimer og bevilgninger fra kommunen og Riksantikvaren. Etter gudstjenesten fikk vi høre om hvordan den nennsomt hadde blitt dekorert på ny innvendig. Nå gjenstår bare den utvendige malingen for å gjøre oppussingen komplett.

Jeg vil oppfordre til å fortsatt holde kirken åpen om sommeren, med mulighet for en stille stund og lystenning for turister. Kirkebygget er en skatt som gir en ekstra dybde til Utsira-turen for besøkende.

Kirken den gamle har signa oss ho.

Lita men trufast, i ætter ho stod.

Signande tek ho barna i famn

Signande lyser oss alle i hamn.

heter det i Utsirasangen. Jeg håper soknerådets planer om å få kirken opplyst blir en realitet! Slik at den kan lyse opp og vise inn til en trygg havn for alle som kommer til øya. Det vil være en verdig og meningsfull markering av bispedømmets 900 års-jubileum i 2025.

Fest på bedehuset og bønn for Sira

På bedehuset var det også fint å være. Huset er godt tatt vare på, og det var nydelig å komme inn fra den kalde mars-vinden til varmen fra den flotte kakkellovnen. Med spennende planer for ombygging og sansehage kan huset fortsette å være et hjerte i menighetsarbeidet.

Varaordfører Tove Grimsby sa i talen sin at hun var stolt av et rikt og raust menighetsliv. Mange ga uttrykk for det samme, og at de er glade i både menigheten, kirka, sokneprest og kirkeverge. «God ledelse gir gode resultater» var et sitat jeg la merke til. Det synes jeg preger hele Utsira, fra menighet til barnehage og skole, og til kommune og næringsliv. Aasa Helgesen har fått verdige arvtakere i dagens Utsira-ledere!

Etter festen fulgte folk oss opp til fyret der vi skulle overnatte. For en fantastisk avslutning på dagen! Strålende folk, en utrolig glassdiamant fra 1890 som kaster lys over land og hav – og en sprakende fargefest fra nordlyset.

At «Utsira gir energi» – som er kommunens visjon – var ikke så vanskelig å kjenne akkurat da! Og ingen steder gir det bedre mening å synge: (Navnet Jesus, evt siter teksten under)

*Midt i nattens mørke blinker
Som et fyrlys Jesu navn
Og hver hjelpløs seiler vinker
Inn til frelsens trygge havn*

Denne sang vi neste morgen, da vi ba for Sira sammen med menighetsrådet oppe ved fyret. Det var en klar og fin morgen med nydelig sikt, men med noen skyer i horisonten.

Det er sterkt å høre hvordan øyas ledelse nå jobber for å sikre rettigheter og rettferd for befolkningen og kommende generasjoner. Vindkraft-utbyggingen utsetter Utsira for nye prøvelser, men ikke minst er det storsamfunnets forhold til utkant og mindretall som nå blir prøvet.

«Utsira er inne i en skjebnetid, vi trenger at dere tenker på oss nå» var en melding jeg hørte tydelig fra kommuneledelsen, og som jeg tar med meg videre.

Menighetsrådet

Et refreng som gikk igjen i møtene under visitasen var «Her samarbeider vi godt». Folk er flinke til å stille opp for hverandre, for menigheten og for lokalsamfunnet.

Menighetsrådet, som også er fellesråd sammen med kommunens representant, forteller at det oppleves som en takknemlig jobb å lede menigheten. Det gir mer enn det koster å bidra. Rådet er bredt sammensatt, med ulike interessefelt og oppgaver. Det var fint å høre om de ulike bakgrunnene og motivasjonene for å sitte i rådet. Det har heller ikke vært vanskelig å få på plass nye lister til kirkevalget! På Utsira er menigheten en del av folks liv, en naturlig del av hverdag og helg.

Det er heller ingen tvil om at denne situasjonen også er en frukt av at «god ledelse gir gode resultater». Katrine kirkeverge har 10 års-jubileum i stillingen i år, og vi er mange som jubler for den veldig gode jobben hun gjør på så mange områder. Sira-samfunnet trenger ildsjeler, og Katrine skjøtter denne utfordrende jobben med både ansvar og omsorg. Takk!

En sokneprest med bolig på øya er en uvanlig situasjon for Utsira menighet. Ordningen har vist seg å være til velsignelse for alle parter. Det som i visitasmeldingen blir beskrevet som «uformelle treffpunkter som skaper god kontakt» har blitt konkretisert med et ødelagt vindu i sokneprestens bil! Det har blitt rullet opp og ned hver gang han kjører forbi noen han vil slå av en prat med. At soknepresten kan navnet på nesten alle ungene på skolen, sier noe om Utsira – og mest om hvor glade folk på øya er i presten sin.

Trosopplæring, kirkemusikk og frivillighet

Menigheten har en ambisiøs og imponerende trosopplæringsplan, med det vakre navnet «Himmel og hav». Noen av aldersgruppene har opptil sju ulike tilbud! God kontakt med ungdommene har også preget de siste årene.

En gjennomarbeidet, stedegen opplæring med 100% oppslutning er krevende å gjennomføre for et lite mannskap, selv om de er aldri så flittige. Som alle andre menigheter og frivillige organisasjoner opplever også Utsira at det kan skorte på frivillige.

Det er fint å lese at menigheten har fått inspirasjon til å jobbe med dette gjennom Frivillighetens år. Hva skal til for at enda flere, og kanskje helt nye krefter blir med på laget? Utsira er gode på dugnad. For at barna våre skal bli lært opp i troen de døpes til, trengs det at alle gode krefter trør til.

Det er fint å høre at dere jobber med å finne plass til misjonsprosjektet i trosopplæringen, Stefanusalliansen har gode ressurser på dette. Også klokt å være flere i samme prosti som har samme prosjekt, det gir gode synergier.

Gratulerer med etableringen av nye speidergrupper, og lykke til med fortsettelsen! Speidergrupper kan lett bli til hjørnesteiner – eller kanskje jeg heller skulle si teltstenger – når vi bygger og utvikler menighet.

Det har vært en utfordring for Utsira menighet å få på plass en kirkemusiker i en såpass liten stilling som dagens rammer tilsier. Håpet er at de 20% som menigheten hadde en tid, skal komme med i kommunens helhetlige arbeid med kulturlivet på øya. Kirkemusikken er viktig for folk, både i hverdag, sorg og glede.

Besøk på skolen og barnehagen

En av øyas nyinnflyttede mente barna på Utsira får en ekstra bonus i bagasjen når de vokser opp her: En egen livskompetanse balansert på frihet og trygghet i akkurat passe porsjoner.

De barna vi møtte i barnehagen og på skolen gir glede i dag – og håp for fremtiden. At barna er det viktigste for øya fikk vi høre stor bevissthet om på kommunemøtet. Det gleder og betrygger i møte med en næringsutvikling som krever klokhet og langsiktighet, selv om krav og hurtighet og kjenne avgjørelser presser seg på.

Barnehagebarna hadde forberedt seg på besøket og hengt opp et bilde på veggen av biskopen med den store kappen. Men det spørres om de hadde sett for seg at kappen kunne fungere som telt! Alle de sju barna fikk plass inni de blå ull-veggene – til fryderop og latter fra både små og store. Et hellig øyeblikk!

I barnehagen fikk vi også med oss rause porsjoner med potetkaker – fløyelskaker – etter oppskrift fra Siramat. Matopplevelsene har vært store her! Fiskesuppe fra Joker, deilig brød og smør fra Dahmsgård og ikke minst lunsj-smørbrødene sammen med skoleelevene.

Skolebarna hadde også forberedt seg godt til besøket. Jeg ble enda bedre kjent med Utsira, og kanskje de ble litt bedre kjent med biskopen som svarte så godt hun kunne på spørsmål som: Hvordan blir man biskop? Liker du jobben din? Hva er ditt favorittkjæledyr? Et nydelig tegnet hefte som illustrerer Sirasangen, ble også til en illustrasjon av barnas kjærlighet til øya si.

Møte med kommunen, bedriftsbesøk og planer for fremtiden

Det er flott å få være på en øy med så sterke tradisjoner for kvinne-lederskap! Og som blir så godt ledet av svært kompetente kvinner og menn med tydelig visjoner for øya. Verdiane «humor, raushet og driftighet» møtte jeg på gjennom hele visitasen. Det er inspirerende å være på et sted der man opplever at verdiane leves ut, og ikke bare ligger på et ark i en skuff på kommunekontoret. Her har noen drevet godt forankringsarbeid – eller kanskje bare tatt et klokt utgangspunkt i hvordan sirabuen er: Raus, handlekraftig og med glimt i øyet.

At «Utsira gir energi» gjelder ikke minst på Joker, Utsiras største private arbeidsplass i dag. Butikksjef Kjetil fortalte om «nærbutikken som helsehus», som Per Fuggelli skrev om etter å ha vært værfast her. På Joker samles folk daglig over en kaffekopp. Her blir verdensproblemene løst, folk finner et fellesskap og god medmenneskelig energi blir skapt.

Folk har mange hatter på Utsira! Varaordføreren innledet til møte med kommunen før hun måtte gå for å undervise i sløyd på skolen.

Det er ennå usikkert hva Utsira får igjen for å «ofre» horisonten mot vest og bli Norges nest største kraft-kommune. Kanskje blir det 50 nye arbeidsplasser innen 2050? «Uansett utfall vil vi trenge kirka» sa kommunedirektøren.

Det var lærerikt å høre om både utviklingen, planene, forskningen, betenkningene og bekymringene. Men også betryggende å oppleve hvor kompetent Utsira kommune ledes.

Måten sirasamfunnet har tatt imot og inkludert 18 flyktninger fra Ukraina, er en god test på hvordan øya forholder seg til både vekst og utfordringer.

Det har vært en glede å se og bli kjent med Utsira menighet og med Utsira øy.

Jeg ønsker Guds rike velsignelse over menigheten og øya – i dag og i dagene som kommer.

Biskop Anne Lise Ådnøy